

om, at den Grundejer, der ikke har Ret til Fiskeri ud for sin Grund, skulde kunne forlange Fiskeriretten afløst. En hertil sigtende Bestemmelse blev imidlertid senere indsat i 3die og 4de Stykke af § 1. Der er meget, der taler for, at en Afløsningsret ikke bliver given til Grundejerne. Afløsningen skal efter Vedtagelsen nede i Folketinget ske efter Reglerne for Afløsning af Jagtretten, og jeg frygter for, at Folketinget i det hele taget har forvekslet Jagtret og Fiskeriret med hinanden. Det er dog to meget forskellige Rettigheder: Den ene berører Grundejerens Landbrug, kan man sige, idet Jægeren maa færdes over hans Marker osv. og derved volder en ganske anderledes Forstyrrelse i Bedriften end den, som fisker i et Fiskevand. Af et saadant Fiskeri har den tilstødende Ejer ikke nær de samme Ulemper som af Jagten. Dernæst tror jeg, at jo større ferske Fiskevande der kan samles paa een Haand, desmere rationelt og hensigtsmæssigt kan Fiskeriet drives. Naar en Mand har erhvervet Ret til at fiske i en Sø, er han jo temmelig uheldigt stillet, saafremt en op til Søen stødende Lodsejer kan forlange Retten afløst, især da man ikke en Gang bestemte ved, hvor langt det Areal, som skal tilfalde den vedkommende Lodsejer, gaar — det er i alt Fald meget flydende. En saadan enkelt Lodsejer vil altsaa kunne forstyrre hele den Rettighed, som en Mand mulig har erhvervet sig ved Køb eller paa anden Maade, og skabe ham ny Naboer inde paa det Areal, hvor han ønsker at kunne frede sin Fisk og drive sit Fiskeri. Jeg kan derfor ikke gaa med til de to til § 1 føjede Stykker, som give Lodsejeren en Ret til Afløsning, og jeg vil anmode dem af Tingets Medlemmer, der have den samme Opfattelse, om at stemme for det af mig stillede Ændringsforslag.

Da i sin Tid Søerne eller rettere sagt Jordejendommene omkring Søerne bleve solgte af Godsejerne, og disse forbeholdt sig Fiskeriet, have de jo stolet aldeles bestemt paa, at det kunde de vedblive at udøve gennem Tiderne, idet de havde en virkelig Ejendomsret dertil, thi, hvis de ikke havde stolet derpaa, vilde de jo uhyre let have kunnet sælge den Jord, der stødte op til Søen, til omtrent selv samme Pris, som de nu have faaet, men saaledes at de havde taget en Strimmel langs Søen fra. Paa den Maade kunde de have sikret sig, men de have aldeles ingen Tvivl næret om, at der aldrig nogen Sinde vilde komme en Lov, som vilde berøve dem deres Ret. Men det behøver ikke at være den Gods-

ejer, der har forbeholdt sig Fiskeriretten, eller hans Efterkommere, der i dette Øjeblik ere Ejere af Søen, for den kan jo have været Genstand for Handel, Selskaber kunne have købt den eller lejet den osv. Altsaa, ved at vedtage denne Lov trænger man ind i et privatretligt Ejendomsforhold, om jeg maa kalde det saaledes, hvor der fra tidligere Tid er erhvervet en Ret, og bringer Forstyrrelse ind i det, skønt man maa indrømme, at Ferskvandsfiskeriet vilde være bedst tjent med at drives systematisk og godt af en enkelt Mand eller et enkelt Selskab, fremfor at flere, som nu have Jord, der støder op til Søen, blive gjorte delagtige i det. Naar en Mand har Delagtighed i Fiskeriet, har han selvfølgelig ogsaa Ret til at tillade andre at udøve den i det Vand, som han ejer Fiskeriet til. Derfor er det, at jeg vil foreslaa det høje Ting at udstemme disse to Stykker af § 1.

Landbrugsministeren (*Ole Hansen*):

§ 1 i det foreliggende Lovforslag indledes med den Bestemmelse, at Retten til at drive Fiskeri tilkommer alene „den eller de tilstødende Grundejere, enhver ud for sin Grund“. Det indledes § 1 med, og derved fastslaaes jo egentlig det ønskelige og rigtige i, at den tilstødende Grundejer faar Ret til at drive Fiskeri ud for sin Grund. Det forekommer mig derfor, at den Ændring, som under Behandlingen af denne Sag i det andet Ting blev indført i Lovforslaget, at de Grundejere, som ikke eje Fiskeriet, have Ret til at forlange Fiskeriretten afløst, er rigtig og forsvarlig og stemmer med Indledningen til selve dette Lovforslag, Indledningen til § 1. Nu skal jeg selvfølgelig ikke benægte, at der som Følge af denne Bestemmelse om Afløsningsretten kan opstaa Vanskeligheder. Det er jo ogsaa muligt, at der kan opstaa Retssager i enkelte Tilfælde, og det er muligt, at der vil blive Tilfælde, hvor det, at en saadan Ret forlanges afløst, ikke vil blive til Gavn for selve Fiskeriet i det paagældende Vand. Det er meget muligt, men selv om man kan forudsætte enkelte saadanne Vanskeligheder, synes jeg ikke, at det er tilstrækkeligt til at begrunde et Forslag om at udstemme denne Bestemmelse af Lovforslaget, som nu er indført af det andet Ting. Jeg vil derfor meget gerne henstille til det høje Ting at lade Bestemmelsen blive staaende og altsaa stemme imod det Ændringsforslag, der her foreligger, stillet af det ærede 1ste Medlem for 9de Kreds. (la Cour).